SPORTUL Magazin

ŞTIAŢI CĂ...

...a fost bătut recordul de înălţime deţinut de baschetbalistul sovietic Ahtaeev, cu 2,34 m? Un brazilian, Emil Pached, măsoară 2.36 m şi joacă şi foarte bine, motiv pentru care echipa americană „Philadelphia", în rîndurile căreia activează celebru Wilt Chamberlain, s-a arătat interesată să-l angajeze.

...Allen Scott nu va face parte din echipa de patinaj artistic a Statelor Unite pentru Jocurile Olimpice de la Grenoble? Motivul? El nu s-a clasat în primele 3 locuri la recentele campionate ale S.U.A.! Competiţia avea să se încheie şi cu înfrîngerea campionului de anul trecut, Gary Visconti, pe primul loc clasîndu-se un tînăr student în etate de 19 ani, Tim Wood.

...dintre toate animalele terestre, ghepardul este cel care fuge cel mai iute? După 2 secunde de la plecare, el poate atinge viteza de necrezut, de 72 de kilometri pe oră!

Fidelitate

Florence Parkes, domiciliată în oraşelul Parkes, de lîngă Liverpool, a împlinit recent vîrsta de 80 de ani. În ziua aniversării, ea a primit vizita fotbaliştilor echipei „Tigers", care au felicitat-o, oferindu-i totodată în dar un ceas de aur.

Motivul? Doamna Parkes este deţinătoarea „titlului" de senioară a suporterilor englezi. De la înfiinţarea echipei — în 1899 — ea a lipsit numai de 5 ori de la meciurile formaţiei sale favorite. Şi de fiecare dată, motivat: se afla internată la maternitate, aşteptînd să nască.

„ARUNCĂRI" LIBERE

● Nu totdeauna în timpul meciului un baschetbalist înalt este la înălţime.

● Regulamentul interzice paşii în plus. Nu însă şi în măiestrie.

● În cursul meciului se recomandă să sari la minge cu mîinile şi nu la arbitri cu gura.

● Şi la baschet forma jucătorului este o problemă de fond.

● Dacă eşti înalt, nu privi pe ceilalţi de sus.

● Nu coşul este prea sus, ci nivelul tău de joc este prea coborît, cînd nu reuşeşti o partidă bună.

● Nu uita. Din rezervă poţi ajunge titular. Însă se poate întîmpla şi invers.

Week-end printre nămeţi

Între un concert, două imprimări la „Electrecord" şi trei „ore" la şcoală — fiindcă e şi profesoară de engleză — cunoscuta cîntăreaţă de muzică uşoară, POMPILIA STOIAN, a găsit vreme pentru un sfîrşit de săptămînă „alb", în decorul staţiunii de iarnă Poiana Braşov.

Fotoreporterul O. CAHANE, colaboratorul nostru, n-a scăpat ocazia de a surprinde momentul. Iar epigramistul V. D. POPA, inspirat de imagine, i-a dedicat Pompiliei, următorul catren:

„Prieten drag" e melodia
Ce-o cînţi cu toată gingăşia.
Dar sus, pe-al muntelui meleag,
Şi schiul ţi-e... „Prieten drag".

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

Un trăgător la spadă: Ion Jalea, artist al poporului

Sculptor, cu cîteva sute de lucrări în patrimoniul artistic al patriei noastre, creaţie încununată cu Premiul de Stat şi cu titlul de artist al poporului, preşedinte al Uniunii Artiştilor Plastici din Republica Socialistă România, academicianul Ion Jalea face parte din generaţia care a promovat valorile de bază ale artelor plastice româneşti moderne.

Ajuns la venerabila vîrstă de 81 de ani, pe care-i poartă cu o zveltă fizică în contrast cu numărul anilor, maestrul Ion Jalea îşi continuă neîntrerupt munca de creaţie, după cum e prezent şi într-o prestigioasă şi reprezentativă activitate obştească.

— Puţini ştiu că dv. aţi practicat sportul, deşi sobrietatea şi spontaneitatea mişcărilor — să mai pomenim oare şi de siluetă? — ar putea lăsa să se întrevadă aceasta...

— Este drept, am rămas mobil şi am păstrat o linie care, departe de a exprima debilitatea, afirmă un rezultat al vieţii mele în continuă mişcare.

Copil fiind, crescut la ţară, călăream, dar nu cu pinteni şi în şa, ci descult, „făcînd masă comună cu calul", pe care nu-l struneam cu diriglii şi cu zăbăluţa, ci trăgîndu-l doar de coamă, lăsîndu-mă în voia lui.

Apoi, elev fiind, elev premiant şi deci... cuminte, n-am făcut sport, aşa după cum era mentalitatea timpurilor mele. Să nu uitaţi că faptele se petreceau nu în secolul nostru, ci la sfîrşitul secolului trecut, gimnastica în şcoală fiind iluzorie, cu adevărat tratată drept o dexteritate. În începuturi am umblat pe munte, ajungînd chiar membru în grupul — faimos pe atunci — al scriitoarei Bucura Dumbravă, grup în care mi-am întărit voinţa şi mi-a fost stimulat interesul pentru frumos, pentru bucuriile pe care ţi le oferă natura. Ce admirabilă şcoală pentru viaţă, ce experiment util formării mentalităţii unui viitor artist plastic, oricărui om.

Devenit apoi student la Paris, elev la faimoasa Academie Julien, am descoperit scrima; nu numai că m-a atras, dar mi-a deslusit un adevărat univers al mişcării. Alegerea era la discreţia mea şi între floretă şi sabie am ales... spada, care mi s-a părut mie cea mai bărbătească, cea mai nimerită să exprime atacul şi să susţină o defensivă, să definească hotărîrea.

Am tras mult şi pot spune chiar că am tras „tare". Frecventam sala Olympia din Paris, unde veneau trăgători din falanga pionierilor scrimei franceze din acea vreme. Aveam maestru-instructor pe un oarecare monsieur Philippe,

de la care am învăţat atît de mult, că n-am uitat azi nici chiar detaliile, orice amănunt care poate determina „tuşa", după cum o poate şi preveni.

Frecventînd sala de dragul scrimei şi numai pentru mişcarea ei, nu întreţineam relaţii de grup. Astfel fiind, nu prea reţineam nici multe nume şi nici nu cunoşteam palmaresurile, deşi concuram şi eu la concursurile publice, oficiale.

Într-o zi, din nevoia de a-mi alege un partener, am adresat o invitaţie unui trăgător care se odihnea pe bancă, echipat, aşteptînd o invitaţie, deşi parcă mai toţi îl ocoleau. A acceptat-o şi asaltul o dată început, planşa noastră a fost împresurată, de îndată, de aproape întreaga asistenţă. Din puţine mişcări, cele trei „tuşuri" s-au produs, aproape automat, cu toată dîrzenia opunerii mele, cu toată replica mea agresivă. La încheierea luptei — care mi-a păstrat mult timp o cicatrice pe un umăr — am aflat şi eu, bietul, cine-mi fusese adversarul şi de ce mă lichidase atît de repede: era chiar campionul internaţional, starostele spadasinilor francezi, desiusînd, fireste, de ce omul nu era invitat de nimeni ci avea numai el iniţiativele, pentru că toţi ceilalţi nu cutezau s-o facă, iar eu, necunoscîndu-l, comisesem imprudentul act de curaj atît de greu plătit. Dincolo de inedit, episodul ilustrează iniţiativele pe care ţi le creează sportul.

După război, nevoia de mişcare, obişnuinţa exerciţiului şi nostalgia pentru sport — deşi sculptura de care nu m-am despărţit niciodată, cere mişcare, nu e o îndeletnicire fără efort, — m-a readus la sala de scrimă, pe planşă, unde am continuat să trag la sabie, multă vreme, ani şi ani, în Bucureşti şi în Franţa.

Scrimei îi datorez eu mult dezvoltarea reflexelor mele, scrimei îi datorez eu formarea ochiului, mişcarea picioarelor şi acea siguranţă pe care ţi-o dă minuirea spadei, în atac sau în apărare, în replică. Moralul pe care ţi-l oţeleşte sportul, atunci cînd eşti cu adevărat un om de sport l e a l, recunoscînd valoarea adversarului şi concentrîndu-ţi replica exclusiv în limitele acelui fair-play, în cadrul luptei cinstite, dar necruţătoare, drepte şi umane.

Astăzi, octogenar, îmi dau seama că multe din lucrările mele de artă, mişcările trăite de mine în scrimă, în călărie, cele urmărite şi intuite în sport, m-au ajutat în desenele, în modelajul reliefurilor, în exprimarea în lut sau ghips, în imaginile dăltuite în piatră, pentru a reda autenticul, firescul, într-o manieră din care vigoarea să nu înlăture lirismul mişcării, în care visarea să aureoleze realismul, elemente ce se înscriu în creaţia artistică şi-l întreţin valoarea.

Desigur, în artă, ca şi în viaţă, şi fenomenul se petrece şi în sport, care nu e altceva decît un fragment din manifestările omului, cu cît ne adîncim în realităţi, cu cît trăim, ne dăm seama că încă nu cunoaştem, nu stăpînim destul, că sîntem încă departe de a aprofunda totul. Dar gîndind şi studiind, practicînd neostenit exerciţiul, în orice domeniu am persevera, am fi prezenţi, izbutirile ne apropie de ceea ce vrem să fie perfect, ne poartă spre acel nivel al satisfacţiilor care ne înfrumuseţează viaţa şi ne întăresc încrederea în noi, start spre noi acţiuni, către mereu alte încercări, spre rezultate îmbunătăţite.

Sub acest aspect sportul devine un admirabil mijloc, cu atît mai valoros atunci cînd el nu rămîne un scop.

Tineretului nostru îi adresez îndemnul şi-i fac urarea să aibă întotdeauna sportul drept aliat al muncii sale de bază — studiile şi munca profesională — un mijloc de a-şi întreţine şi păstra vigoarea spiritului şi sănătatea trupului.

Astfel a încheiat artistul-academician, sportiv din două secole, îndemnurile sale, exprimate într-o preţioasă şi agreabilă convorbire cu care ne-a onorat.

V. FIROIU

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

— Care-i cea mai importantă ştire a zilei? — m-a întrebat dl. Gore, fluturînd „Sportul" de alaltăieri.

— Nu ştiu, am murmurat eu din prag, încurcat foarte, ca la şcoala primară, dar nu şi surprins, deoarece dl. Gore are obiceiul de a repeta că dacă oamenii epocii noastre scriu din ce în ce mai bine, în schimb, citesc din ce în ce mai rău... „Nu ştiu". Şi aplecîndu-mă asupra gazetei, am semnalat, şovăitor, cu degetul, textele cele mai mari şi cu titlurile groase.

— Pregătiri pentru Olimpiada de la Grenoble?

— Pentru că-i pe trei coloane? Nu.

— Meciul de ping-pong din sala Floreasca pentru „Cupa campionilor Europei"?

— Pentru că-i pe pagina 1? Eroare. Va să zică nu te-ai eliberat încă de mecanismul care ne îndeamnă să considerăm că informaţiile (ca şi oamenii) sînt cu atît mai semnificative, cu cît ocupă mai mult spaţiu. Nu, cea mai mare ştire a zilei, s-a nimerit să fie cea mai mică. E vorba... uită-te, de hotărîrea Ligii italiene de fotbal de a anula rezultatul meciului Inter — Cagliari (cîştigaseră primii cu 3—0 la Milano), din pricină că un suporter aruncase cu o monedă de 100 de lire în ochiul sting, sau drept, al căpitanului mosafirilor, şi de-a-l declara învingător, la „masa verde", pe Cagliari, cu 2—0.*

— E un act de curaj.

— ...care urmăreşte să taie „curajul" celor ce aruncă cu pietre, sticle sau bani. E chiar, aş îndrăzni să adaug, un act memorabil, inaugurînd o etapă nouă în istoria sporturilor. Dacă pînă acum se vorbea (şi nu fără temei) despre tribunele care ciştigă meciul, o dată cu hotărîrea de la Milano s-au născut tribunele care pierd o partidă. Şi dacă pînă astăzi publicul era cunoscut sub numele de al 12-lea jucător al echipei gazdă, de aci înainte, acelaşi public va deveni, ca ceasurile sale isterice, al 12-lea jucător al adversarului. Fereşte-mă, doamne, de prieteni!

— Oricum, am intervenit eu, destul de vesel, decizia italienilor, plus ecoul (sper să ajungă pretutindeni), o să mai pună stavili scandalurilor, bolovanilor în capul centrului înaintaş şi arbitrilor sub stare de asediu. E, în sfîrşit, o măsură adevărată împotriva celor ce întrec măsura.

— O măsură, ai dreptate, cu urmări incomensurabile pentru viitorul fotbalului. Mă bucur, dar nu fără anume tristeţe. Ceea ce n-a reuşit morala... a izbutit sancţiunea, făcu domnul Gore. Ce vrei? Morala — cum spunea un enciclopedist din veacul XVIII al luminilor (se pare că a existat şi un asemenea sec.), începe de la poliţie. Dar, a adăugat visător interlocutorul meu după o tăcere, şi inteligenţa se pare că tot de acolo, din spaime, izvorăşte. Aşa că...

Apoi, observînd că-i urmăresc cu dificultate încordată (unde bate?):

— Ştii să păstrezi un secret?

— Nu.

— Atunci o să-ţi spun ceva interesant. Adineauri, mă miră că nu te-ai ciocnit cu dînsul pe scară, a fost pe la mine unul dintre conducătorii clubului... clubului... în sfîrşit, i-am făgăduit să nu dezvălui numele... Ei, un nume de echipă la întîmplare.

— La întîmplare?

— Şi repede...

— Repede? Rapid.

— Rapid, să zicem. Foarte politicos, omul mi-a mărturisit că hotărîrea Ligii italiene se discută pretutindeni, stîrnind o tulburare vie, că zvonurile despre aplicarea metodei la noi sînt din ce în ce mai insistente.

— Tot e ceva. Dacă nu angajăm antrenori străini, măcar să importăm pedepse.

— Deşi, după părerea mea, obiectul respectiv costă mai mult. Pentru un antrenor ai nevoie de valută forte; s-ar mai găsi. Pentru sancţiuni, ai nevoie de-o minte forte: de unde?... În sfîrşit... Aşadar, omul era cam îngrijorat, dacă nu chiar descumpănit de tot şi mi-a solicitat sfatul: ce-i de făcut? adică...

— I l-ai dat?

— Bineînţeles. De cînd mă ocup de fotbal, am la orice oră din zi sau noapte părere. L-am poftit să ia loc, m-am plimbat cîteva minute în jurul chestiunii şi pe urmă i-am sugerat următorul plan.

(Rostind cuvintele de mai sus, domnul Gore a scos trei foi de hîrtie dintr-un dosar).

— Uite-o copie. Am păstrat-o pentru tine.

„Proiect pentru utilizarea eficientă a suporterilor calificaţi în noile condiţii determinate de" etc. etc.

Şi, aplecîndu-se peste umărul meu, m-a ajutat să descifrez înţelesurile textului. Toată lumea, zice domnul Gore, s-a obişnuit cu ideea ca suporterii să acţioneze acasă. Prejudecată pe care eu, în lumina hotărîrii de la Milano, o arunc în aer înlocuind-o cu această teză: suporterii vor acţiona numai în deplasare! Un exemplu.

Să presupunem că Rapidul joacă la Craiova şi că în minutul 54 giuleştenii sînt conduşi cu 2—0. Atunci intră în funcţiune metoda... Gore.

Min. 55. Reprezentantul autorizat al clubului se ridică de la locul său şi, apropiindu-se de unul dintre suporterii veniţi cu trenul la Craiova, îi şopteşte la ureche: potriveşte-ţi ceasul... peste şaizeci de secunde.

Min. 56. S (suporterul) ascuns şi ocrotit de grupul giuleştean, scoate o monedă de trei lei şi, omul fiind antrenat în prealabil, o aruncă în ochii unui jucător.

— Craioveanu? — fac eu mirat. În cazul acesta...

— Nu, strigă dl. Gore, aici e nebunia, în ochii unui rapidist!

*Min. 57. Rapidistul se zvîrcoleşte de durere (reală sau ca la fotbal), meciul s-a întrerupt, reprezentantul autorizat al clubului, medicul şi fotografii au intrat pe teren, crainicul de la Radio comentează lipsa de sportivitate a publicului („dar din păcate mai sînt unele elemente certate cu... care..."), şeful miliţiei scrîşneşte: „şi cînd te gîndeşti că băieţii erau cu ochii-n patru pe derbedeii de la Minerva" !! ** conducătorul oaspeţilor nu-şi poate stăpîni indignarea şi strigă: „ăsta-i huliganism curat!"*

Min. 58. Rapidistul-victimă părăseşte terenul urlînd şi se instalează pe targă.

A doua zi, „Sportul" scrie: „Sperăm că Federaţia va binevoi, în sfîrşit, să ia măsuri drastice, care să pună capăt o dată pentru totdeauna..."

A doua zi după-amiază „Informaţia" scrie: ...Clubul F.C. Rapid a depus o contestaţie la Federaţia Română de Fotbal, în legătură cu incidentele grave de la Craiova".

A treia zi: Dan Deşliu publică în „Sportul" articolul „Unde-i Fair-play-ul de altădată?"

A patra zi: F.R.F. comunică: Luînd în discuţie contestaţia echipei Rapid Bucureşti şi ascultînd raporturile arbitrului şi observatorului federal, F.R.F., ferm hotărîtă să contribuie la instaurarea unui climat etc. etc. decide: 1) Rezultatul meciului „U" Craiova — Rapid Bucureşti (3—0) se anulează; 2) F.C. Rapid este declarat învingător cu scorul de 2—0.

— Extraordinar, am exclamat eu privindu-l pe domnul Gore cu admiraţie nouă. Şi cînd te gîndeşti că... toate astea, aruncînd doar o monedă de trei lei...

— Dai un ban, dar face. Totuşi, — a continuat prietenul meu, ţinînd seama de caracterul, oarecum confidenţial al proiectului, te-aş ruga să nu baţi monedă.

AL. MIRODAN

* De unde şi expresia „a scoate ochii" invitaţilor.

** Minerva = cunoscut restaurant din Craiova.

MEDICUL HALTEROFIL

De ani de zile îl urmăresc pe medicul internist Ovidiu Păcurariu de la Dispensarul regional pentru sportivi din Braşov, la întrecerile de haltere ce se organizează în oraşul de la poalele Tîmpei.

Recent, l-am vizitat la dispensar şi împreună am depănat amintirile celor 10 ani de cînd face sport. Nu trebuie să pară de loc curios că, asemenea altor sportivi, medicul Ovidiu Păcurariu n-a început cu halterele. În liceu, la Braşov, a făcut de toate aşa cum se întîmplă şi acum în multe şcoli. I-a plăcut însă atletismul, pe care apoi, la Cluj, între anii 1955 şi 1957, în cadrul I.M.F. l-a practicat mai intens. Ca aruncător de disc. Performanţe în jur de 36—37 m. La mijlocul anului 1957, a trecut de la disc la haltere. Şi cum studenţii nu aveau o secţie de haltere, s-a aciuit pe lîngă asociaţia Recolta Cluj, fiind pregătit pe rînd de antrenorii Jean Cătaniţă, Virgil Hogea şi în anul 1960 de fostul campion al ţării, Tiberiu Roman. Din anul 1961 îl găsim la Braşov, în cadrul clubului Steagul roşu, muncind sub îndrumarea profesorului Gh. Piticaru. Pe rînd, a concurat la categoriile semimijlocie, mijlocie, semigrea şi — cînd a fost nevoie pentru echipă — chiar la grea. În aceşti 10 ani a fost de 8 ori campion regional — 3 ani la Cluj şi 5 ani la Braşov — şi de 12 ori prezent la finalele campionatelor republicane pe echipe şi individuale. Performanţe: 275 kg la semimijlocie; 290 kg la mijlocie şi 315 kg la semigrea.

Statistica pe care o ţine cu migală ne prezintă o cifră impresionantă: peste 11 500 000 kg ridicate la antrenamente şi concursuri!

S-a născut firesc întrebarea: cum de reuşeşte să împletească activitatea profesională cu cea sportivă? Răspunsul — tot aşa firesc — a venit prompt: o justă planificare, care să permită 3—4 antrenamente săptămînale de cîte 2—3 ore fiecare, respectarea unui regim de viaţă ordonat — pe care noi l-am recomanda multora dintre sportivii noştri fruntaşi.

★

În locuinţa doctorului Ovidiu Păcurariu este amenajat un colţ cu trofee, cu amintiri din deceniul expirat în care a avut atîtea satisfacţii. De acest colţ se îngrijeşte fosta alergătoare de garduri Georgeta Păcurariu. Soţia sa...

CAROL GRUIA
coresp. principal

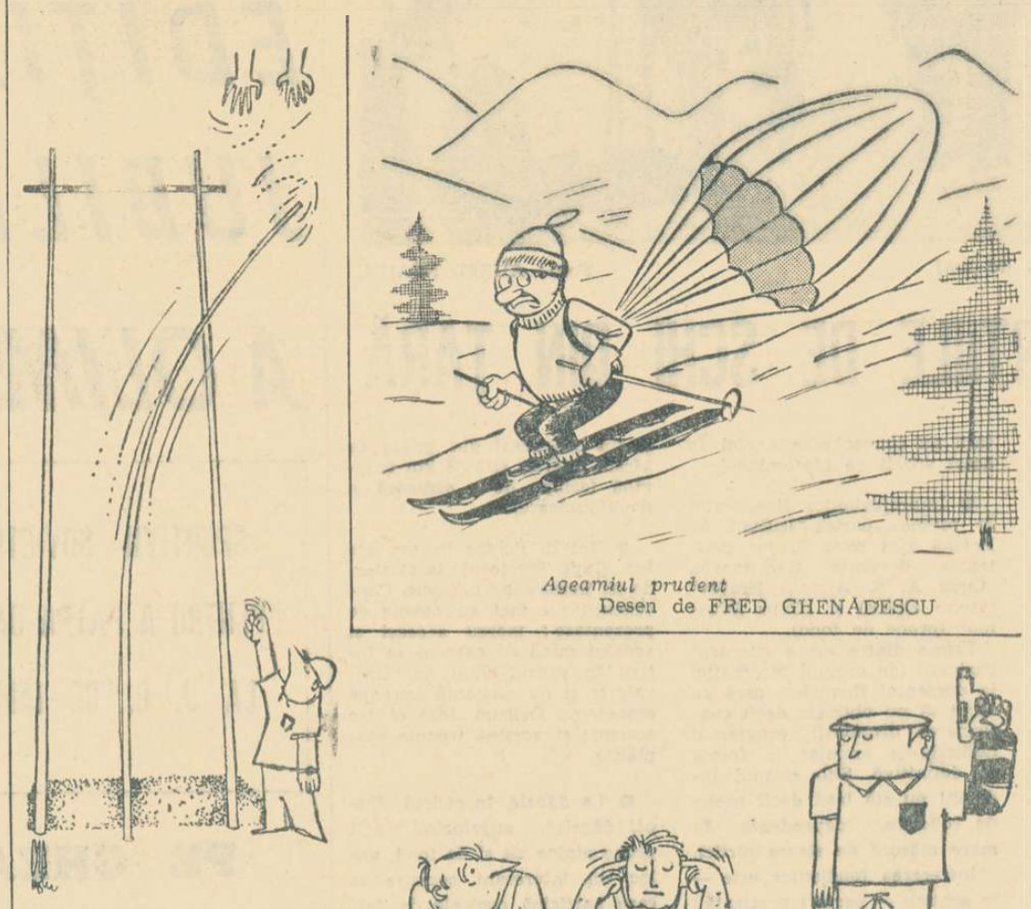

Ageamiul prudent
Desen de FRED GHENĂDESCU

Fără cuvinte

Fără cuvinte
Desene de N. CLAUDIU

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

ION şi VICTOR GHENEA, BUCUREŞTI. — Pentru a deveni maestru al sportului, potrivit ultimului regulament de clasificare sportivă, un fotbalist trebuie să îndeplinească una din următoarele cerinţe:

1. Să fi făcut parte din echipa care a cîştigat în acelaşi an campionatul şi Cupa României, participînd efectiv la 60% din jocuri şi să fi jucat de 2 ori în echipa României (A) în meciuri internaţionale;

2. Să fi făcut parte din echipa care a cîştigat de 2 ori consecutiv campionatul republican, participînd efectiv la 60% din jocurile disputate în fiecare an şi să fi jucat de 2 ori în echipa României (A) în meciuri internaţionale;

3. Să fi făcut parte din echipa (echipele) care în decurs de 5 ani a cîştigat de 2 ori campionatul republican şi o dată Cupa României, sau o dată campionatul republican şi de 2 ori Cupa României, participînd la 50% din jocurile respective, şi să fi jucat de 2 ori în echipa României (A) în meciuri internaţionale;

4. Să fi făcut parte din echipa (echipele) care a cîştigat de 3 ori alternativ în 5 ani campionatul republican sau de 3 ori Cupa României, participînd la 50% din jocurile respective, şi să fi jucat de 2 ori în echipa României (A) în jocuri internaţionale;

5. Să fi jucat de 10 ori în echipa României (A) în meciuri internaţionale;

6. Să fi jucat în echipa României (A) în 6 jocuri internaţionale cîştigate;

7. Să fi jucat în categoria A 10 ani fără întrerupere, anual 50% din jocuri, şi să fi jucat cel puţin o dată în echipa României A, B sau tineret în jocuri internaţionale.

Avem destui fotbalişti care au îndeplinit aceste cerinţe. Cu celelalte cerinţe sînt, de la o vreme, mai puţin în regulă: cu stopul, cu trasul la poartă, cu disciplina...

CONSTANTIN OLARU, CÎMPULUNG MUSCEL. — În ediţia 1958—59, care a constituit debutul echipei Farul în categoria A, la fotbal, constănţenii au pierdut cu 7—0 în faţa Rapidului

DAN T. ION, OLTENIŢA. — Una din strofele poeziei „Linişte" merită menţionată: „A prins zăpada coajă / pe

centru, pe extreme /, Gazonul pare-o piaţă / după un meci cu perne". Prea multă linişte, în schimb, în celelalte strofe. Am adormit...

NICOLAE MARTIN, CONSTANŢA. — Desigur, e regretabil faptul că Bobby Fischer a ieşit, în condiţiuni atît de stupide, din cursa pentru campionatul mondial de şah. Ca să nu se fi înregistrat acest episod regretabil, ar fi trebuit ca Fischer să ţină seama de prevederile regulamentului, prezentîndu-se atunci cînd a fost programat. Unii spun că şi arbitrii au fost prea rigizi. Aceştia, cel puţin, au avut regulamentul în mînă!

MAC BREAZU, SEBEŞ. — Fireste că nu se poate: producţia de automobile a Japoniei în anul 1967 a fost de 3 milioane, nu de 3... miliarde. Nici n-ar fi avut unde să le pună japonezii!

NICOLAE POPESCU, ROATA. — Meciul de fotbal România — Bulgaria, disputat la Sofia şi contînd pentru calificarea la J.O. din 1964, a fost transmis de televiziunea noastră. Aţi cîştigat sau aţi pierdut pariul?...

ENDRE SZILAGHI, COMUNA BOTIZ. — Dinamo Bucureşti şi Internaţionale Milano s-au întîlnit doi ani la rînd în cadrul „Cupei campionilor europeni". Iată rezultatele celor 4 meciuri disputate între cele două echipe: 0—6 şi 0—1, 2—1 şi 0—2

O. BANCILA, BRAN. — Ca şi la campionatele mondiale şi europene, la Jocurile Olimpice de la Grenoble, în proba de patinaj artistic perechi concurenţii vor executa nu numai un program liber ales, ci şi exerciţii obligatorii.

Ilustraţii de
N. CLAUDIU

Din „copilăria" fotbalului tîrgovişten

Un tablou obişnuit la Tîrgovişte: mii de oameni care umplu pînă la refuz tribunele stadionului. La centrul terenului, o dată cu echipa adversă, s-au aliniat fotbaliştii de la Metalul, frumos echipaţi. Inimile spectatorilor bat pentru ei. Băieţii au ajuns, acum cîţiva ani pînă la categoria A!

Este o imagine din zilele noastre. Să vedem însă cum „trăia" fotbalul la Tîrgovişte în urmă cu 30—40 de ani. Prima echipă de fotbal de pe aceste meleaguri s-a numit Minerul. O înfiinţase proprietarul minei Sotînga, pentru ca nepotul său să poată juca fotbal. Cînd acesta s-a accidentat cu motocicleta, echipa s-a... desfiinţat. Cellalţi nu mai trebuiau să facă sport!

O bună bucată de vreme elevii practicau fotbalul. Apoi, a luat fiinţă asociaţia sportivă Tîrgovişte (A.S.T.). Primul meci: la Pucioasa. Fiecare jucător şi-a plătit biletul de tren, iar problema mîncării au rezolvat-o luîndu-şi hrană rece de acasă.

La Pucioasa, terenul de joc, care se afla în apropierea gării, avea în mijloc un... stîlp de telegraf Dar se conta acest inconvenient? Mai rămînea destul loc pentru joc! În ceea ce priveşte spectatorii, pentru atragerea lor, s-a propus ca fotbaliştii celor două echipe, în frunte cu muzica militară, să străbată centrul oraşului. Jucătorii tîrgovişteni au refuzat acest lucru din cauza echipamentului lor pestriţ, procurat şi aşa cu chiu cu vai.

Mai tîrziu a luat fiinţă T.C.T. (Tenis Club Tîrgovişte), în care au început să joace tineri din şcoli şi din întreprinderi. În dimineaţa meciului ei singuri curăţau terenul (fostul hipodrom al şcolii de cavalerie), coseau iarba, cărau apă de la circa 500 m, marcau terenul cu var iar după-amiază veneau mai devreme pentru a face şi pe... casierii. Alţii trebuiau să aducă sfoară şi ace, pentru repararea plasei, care se rupea la primul şut mai puternic.

Scriind aceste rînduri, am greşi dacă ne-am gîndi numai la partea pitorească a lucrurilor. Este cazul să reţinem şi eforturile pe care le făcea pe atunci tineretul pentru a putea practica sportul şi — prin antiteză — să vedem cît de mare este distanţa între „ieri" şi „azi".

M. AVANU, coresp.

DIN TOATĂ LUMEA

MOTIVUL

Înotătoarea australiană Kathy Waintwright, recordmana lumii în proba de 440 yarzi, a anunţat că abandonează activitatea competiţională.

Întrebată de ce a luat această hotărîre, ea a răspuns:

— *Nu avea nici un sens să continui. Sînt prea bătrînă.*

La 19 ani, îţi convine să spui că eşti bătrînă!

CHILIENII NU UITĂ...

În urmă cu 39 de ani, la 25 mai 1929, chilianul Romero Rojas l-a învins prin K.O. pe americanul Jack Sharkey. Cîţiva ani mai tîrziu, învinsul lui Rojas devenea campion mondial de box la toate categoriile întrecîndu-l la puncte, după 15 reprize, pe Max Schmelling.

Chilienii se mîndresc şi acum cu performanţa lui Rojas, înscrisă în cartea de aur a sportului din această ţară. De altfel, statul a venit şi cu o măsură concretă, acordîndu-i lui Romero Rojas, azi în vîrstă de 70 de ani, o pensie de 50 de dolari pe lună.

DEZMINŢIRE

Agenţia „Associated Press" anunţă că Federaţia italiană a dezmînţit categoric ştirea că i-ar fi oferit lui Nicola Pietrangelli o importantă sumă de bani pentru ca acesta să rămînă... amator.

În contextul aprinselor discuţii care au loc în tenisul mondial în legătură cu amatorii şi profesioniştii acestui sport, nici nu se putea o ştire mai delicioasă...